

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἐνδέκατος

Συνδρομή ἑτησία : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησιαί. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως : Ὁδὸς Σταδίου, 6.

29 Μαρτίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνης. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια· ἴδὲ σελ. 177.

Ἡ τράπεζα εἶχε στρωθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ· τὸ δὲ γεῦμα, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ Σίρ Ἰωάννου, ἐκπληξιν ἀνάμικτον μετὰ τινος δυσαρρεσκειας, ἦτο ἐξαιρετον, καὶ τοι ἀπλοῦν : ὀψάριον, πουλίον ψητὸν, χόρτα, αὐγὰ κτυπητὰ, τυρίον, καρποὶ σακχαρόπηκτοι, πορτοκάλια, καὶ μία φιάλη ἐγγυώριον οἴνου, ὃν καὶ δύσκολος γνώμων δὲν ἤθελε περιφρονῇται. Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἔφαγε γρυλλίζων· ἀλλ' ἔφαγεν ὅμως καλὰ καὶ ὀρεκτικώτατα. Ὁ δὲ Γιάννης, μέλαν ἔμπλαστρον φέρον ἐπὶ τῆς βίνος του καὶ λευκὸν χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης, λευκὸν λαίμοδέτην φορῶν καὶ μέλανα ἐπενδύτην, ὑπηρετεῖ τὸν κύριόν του, ἐπίσημος καὶ ἀλύγιστος, ὥστε εὐρίσκετο ἐν πανηγυρικῷ συμπόσιῳ ἐν Δάβεν-Χώλ.

Ὁ βαρωνέτος δύσθυμος πάντοτε, ἔτρωγε τὸ δεύτερον πορτοκάλιον του, ὅπερ πρὸ μικροῦ μόλις εἶχε κοπῇ ἀπὸ τῆς πορτοκαλλέας, ὅτε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος ἐπεφάνη ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος, φέρων χονδρὸν δέμα ὑπὸ τὴν μασχάλην του. Χαιρετίσας οὗτος, πρῆλθεν ἀριστερὰ τοῦ Σίρ Ἰωάννου, διέβη τὴν αἴθουσαν καὶ εἰσῆλθον ὑπὸ τῆς Χούτσινς παρὰ τῇ δεσποινίδι Δάβεν.

— Πῶς ἡργήσατε ! εἶπεν ἡ Λουκία ἅμα ἰδοῦσα αὐτὸν, μεθ' ὅλης τῆς ἀνυπομονησίας τῶν ἀρρώστων.

— Χαίρω πολὺ νὰ τὸ ἀκούω, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Εἶνε καλὸν σημεῖον νὰ ἐπιθυμῇ ὁ ἄρρωστος τὴν παρουσίαν τοῦ ἱατροῦ. Αὐτὸ σημαίνει ἐμπιστοσύνην καὶ εἶνε τὸ ἥμισυ τῆς νίκης. Ἡρῆμισα χωρὶς νὰ θέλω. Ἀλλ' εἰπάτε μου πῶς εἴσθε.

Ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος ἤκουσε τὰ παράπονα τῆς ἀσθενοῦς του ἐπιδεικνύων τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο, ὅπερ τοσοῦτον παρηγορεῖ τὸν πάσχοντα, καὶ τῇ εἶπε·

— Ἐπεθύμουν νὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ σὰς ἀνακουφίσω· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος μοῦ εἶνε ἀδύνατον. Ἐταράχθητε πολὺ, ὑπεφέρατε πολὺ, καὶ ὅταν ἡ φύσις κλονίζεται τοιοῦτοτρόπως, χρειάζεται ὀλίγος καιρὸς διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἰσορροπία. Ὅ,τι μόνον ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ ἱατροὶ, εἶνε νὰ βοηθήσωμεν τὴν φύσιν· δὲν ἡμποροῦμεν ὅμως καὶ νὰ τὴν βιάσωμεν.

Πίνετε ἀφρόνως ἀπὸ τὸ ποτὸν, τὸ ὁποῖον σὰς ἔδωκα· ἴσως σὰς φέρῃ ὀλίγον ὕπνον.

Ἡ Λουκία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὥς ἂν εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ποτέ της κοιμηθῇ, καὶ εἶπε μόνον, δεικνύουσα τὸ δέμα.

— Τί ἐφέρατε αὐτοῦ ;

— Παραπετάσματα διὰ τὸ παράθυρόν σας. Ὅλ' αὐτὰ τὰ δομῆται εἶνε μεσημβρινά, καὶ πρέπει νὰ σὰς ἐμποδίσωμεν κάπως τὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἰταλικοῦ μας ἡλίου.

Προβαίνων δὲ μετὰ τοὺς λόγους εἰς τὸ ἔργον, ἀνέβη ἐπὶ μιᾶς καθέδρας καὶ ἤρχισε νὰ ἐμπήγῃ καρφία ὅσον ἀθροιδώτερον ἡδύνατο.

— Εἰς τὴν ἐξοχὴν μανθάνει κανεὶς νὰ κάμνῃ ὀλίγον ἀπὸ ὅλα, εἶπε θεωρῶν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἑδρας του, ἐνῶ ἐκράτει ὑπὸ μάλης τὰ παραπετάσματα, καὶ οὐδὲν βεβήως εἶχεν ἡ στάσις του τὸ ἡρωϊκόν. — Δὲν δομιάζομεν πρὸς ὑμᾶς τοὺς κατοίκους τῶν μεγάλων πόλεων· ἡμεῖς εἴμεθα πτωχοὶ ἄνθρωποι, καὶ δὲν ἔχομεν πῶς νὰ ἐλκύσωμεν τοὺς ἐμπόρους. Ὅλοι ἐδῶ εἶνε καὶ κηπουροὶ συγχρόνως καὶ ξυλουργοὶ καὶ θαλαμοστόλοι, ὅπως τὸ βλέπετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Συχνάκις μάλιστα, πρὸς ἀποφυγὴν ἀσημάντου δαπάνης, ἱατρζούνται καὶ μόνοι των.

— Λέγετε ἡμεῖς διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῶν τῶν μερῶν· ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖτε βέβαια ὅτι εἰν' ἐδῶ καὶ ἡ πατρίς σας ;

— Πῶς τὸ υποθέτετε ; ἡρώτησεν ὁ ἱατρὸς, εἰς ὃν ἐφάνη ἀστεία ἡ ἐρώτησις.

— Δὲν ἠξεύρω πῶς, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, ἀλλ' ἔχετε κάτι, τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ υποθέτω ὅτι δὲν ἐζήσατε ἐδῶ ὅλην σας τὴν ζωὴν.

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ εἰπῆτε, ὅτι δὲν φαίνομαι τόσον ἐντελῶς χωριάτης, ὅσον ἐφαντάζεσθε ἓνα χωρικὸν ἱατρόν. Ἐχετε πολὺ περισσότερον παρκτηρητικόν, παρ' ὅσον θὰ ἐδικαιολόγηι ἡ ἡλικία σας, δεσποινίς.

— Καὶ τί ἡλικίαν νομίζετε ὅτι ἔχω ; ἡρώτησεν ἡ Λουκία, ἣν ἤρχισεν ἐπίσης νὰ διασκεδάζῃ ὁ διάλογος.

— Δεκαεῖξ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν τὸ πολὺ.

— Εἶμαι πολὺ μεγαλύτερά· εἶμαι σχεδὸν εἰκοσι ἐτῶν.

— Ἀληθία ! Φαίνεσθε πολὺ νεωτέρα. Ὅπως δὴποτε ὁμολογῶ ὅτι ἐμαντεύσατε ὀρθῶς, κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον, ὅτι εἶμαι ξένος εἰς τὸν τό-

